

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Λυπημένος, με τὸ θάνατο στὴν ψυχὴ, προχώρησα κάτω ἀπ' τὸ Μοναστήρακι.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

Θὰ με περιμενε ὁ πατέρας σὸ σπίτι.

Στὴ σκέψι αὐτὴ στάθηκα σὸ Ἱεροσὺ καὶ κατέθηκα σὸ σταθμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Πῆρα τὸ τραίνο καὶ θύηκα στὴν Ὁμόνοια. Ἀνέβηκα ἐκεῖ σ' ἕνα ταξί καὶ γύρισα σὸ σπίτι.

Ὁ πατέρας μου με περιμενε στὴν τραπεζαρία.

Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.

— Ἄργησες, Λεάνδρε! μοῦ εἶπε.

Βρήκα κάποια δικαιολογία, τὸ εἶπα πὼς συνάντησα κάποιο φίλο μου τυχαίως σὸ δρόμο καὶ μὲ χαμοσμέρα.

Κάθουσα κατόπιν σὸ τραπέζι καὶ ψευτόφαγα.

Προσποιόμουν πὼς τρώγω, ἐνὸς στὴν πραγματικότητα δὲν ἐφαζα μπουκιά σὸ στόμα μου. Πασπάτευα τὸ φαγητὸ μου ἀφηρημένος καὶ τὸ μυαλό μου ταξίδευε, ταξίδευε...

Ὅταν σηκωθῆκα ἀπ' τὸ τραπέζι, πῆκα σὸ δωμάτιό μου κι' ἔκρυψα τὸ πιστόλι ποὺ εἶχα ἀγοράσει.

Ἔτσι ὅλα ἦσαν ἔτοιμα.

Μιά ἐπιθυμία εἶχα ἀκόμα. Νὰ πάω, γιὰ στερνὴ φορά, καὶ νὰ προσευχηθῶ σὸν τάφο τῆς μητέρας μου καὶ τὸ ἔκαμα τὸ ἴδιο ἀπόγευμα.

Ὅταν ὁ πατέρας μου θύηκε νὰ πάη σὸ γραφεῖο του, ἔφυγα ἀμέσως κι' ἐγὼ ἀπ' τὸ σπίτι. Πέρασα ἀπὸ ἕνα ἀνθοπωλεῖο, ἀγόρασα ἕνα μπουκέτο δροσερὰ λουλούδια, πῆρα ἕνα ταξί καὶ τράθηξα γιὰ τὸ Νεκροταφεῖο...

Ἦμουν θέβαιος πὼς αὐτὸ ποῦκα, ἢ ψυχικὴ αὐτὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν μητέρα μου, θὰ μ' ἀνακούφιζε καὶ θὰ μούδιε θάρρος!...

Θάρρος ὄχι πειὰ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὰ θάνατά της.

Θάρρος γιὰ τὸ θάνατο.

Τὸ Νεκροταφεῖο ἦταν σχεδὸν ἔρημο.

Ἔρτασα σὸν τάφο τῆς μητέρας μου, τοποθέτησα τὰ ἀνθὰ καὶ κατόπιν γονάτισα καὶ προσευχήθηκα ἀρεκτὴ ὥρα.

—...Μητέρα!... Μητέρα μου!... Σὺ ποὺ με θλίπεις ψηλά ἀπ' τὸν οὐρανὸ ὅπου θρίσκεσαι, σὺ μονάχα καταλαβαίνεις τὸν μεγάλο μου πόνο... Ἡ ζωὴ μου πειὰ μοῦ εἶνε ἕνα θάρος. Τίποτα δὲν με τραβᾷ στὴ ζωὴ αὐτὴ ποὺ ἐλπίζα ὡστόσο νὰ εὐτυχίσω... Ἀγάπησα... Κι' ἢ πρώτη μου ἀγάπη στάθηκε ἄτυχη κι' ἄδικη γιὰ τὸν πατέρα μου. Ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ δὲν μοῦ ἀνηκει... Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα ἀπάνω της. Ἐλπιῶ

στὴν ἀρχὴ πὼς ὁ ἔρωτάς μου αὐτὸς θὰ τελειῶνε ὅπως ὤνειρευόμουν. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ δῶ τὴν ἀλήθεια, νὰ καταλάβω ποιὸς ἦσαν ἢ ὑποχρεώσεις μου. Ἀγάπησα, μητερούλα, ἐκεῖνη ποὺ σ' ἀντικατέστησε σὸ σπίτι. Δὲν λέω πὼς σ' ἀντικατέστησε καὶ στὴν καρδιά τοῦ πατέρα. Γιατί ποτὲ δὲν σ' ἀγάπησε ὁ πατέρας μου. Ποτὲ δὲν σ' εἶχε στὴν καρδιά του. Εἶμαι θέβαιος, μητέρα, πὼς δὲν εἶσαι λυπημένη γιὰ δὴ! αὐτὰ ποὺ συνέβησαν.

Ἡ γυναίκα ποὺ πῆρε τὴ θέσι σου εἶνε ἕνας ἄγγελος, σάν καὶ σένα, μητέρα. Εἶνε τόσο νέα καὶ τόσο καλὴ!... Μὰ, παρ' δὴ! αὐτὰ, ὁ πατέρας τῆς φέρθηκε σκληρὰ στὴν ἀρχὴ. Καὶ τὴν συμπεθέρασα καὶ τὴν ἀγάπησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Μ' ἀγάπησε κι' αὐτὴ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ ἐνωθῶμε. Μὰ ὁ πόθος μας αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπληρωθῇ. Γιατί ὁ πατέρας τὴν ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ ἐξλιεθῇ ἀπέναντι της, γιὰ τὸ κακό ποὺ τῆς ἔκαμα. Ἡ Φλώρα δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα γι' αὐτὸ. Μὰ μοιραία τὰ πράγματα θὰ καταλήξουν ἔτσι, ὅπως τὰ ποθεῖ ὁ πατέρας. Κι' ἐγὼ!... Ἐγὼ δὲν θέλω πειὰ νὰ ζῶω! Συγχώρησε με, μητέρα!... Παρακάλεσε τὸ Θεὸ γιὰ μένα. Παρακάλεσε τὸν νὰ με λυθηθῇ καὶ νὰ με συγχωρήσῃ. Δὲν ἔχω δικαίω-

μα, τὸ ξέρω. Θεὸ μου, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σκοταθῶ, νὰ περιφρονῶ τὴ ζωὴ ποὺ μοῦ χάρισε. Μὰ ἢ ζωὴ αὐτὴ μοῦ εἶνε πειὰ θάρος, μοῦ ἔχει γίνε θασανιστήρι... Μητέρα μου, δὲν θ' ἀργήσω νὰ ρθῶ κοντὰ σου... Ὡ, κοντὰ σου, κοντὰ σου γιὰ πάντα!... Ἐοῦ θὰ με παρηγορήσῃ, καλὴ μου μητερούλα!... Κι' ὅπως ἄλλοτε, ἐκεῖ ψηλά ποὺ θρίσκεσαι, μέσα στὴ ζεστὴ ἀγκαλιά σου, θὰ θρῶ τὴ γαλήνη ποὺ μοῦ χρειάζεται. Σούφερα ἄνθη, μητέρα... Κι' αὔριο, μεθαυριο, ἀτόμει κιάλας ἴσως θὰ πεταχῇ κοντὰ σου κι' ἢ ψυχὴ μου... Χαῖρε, μητερούλα!... Καλὴ ἀνάμωσι, μητέρα μου!... Καλὴ ἀνάμωσι στοὺς οὐρανοὺς!...

(Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιό τῆς Φλώρας Μπυριλλάντη)

...Κάποια νέα συμφορὰ, κάποια συμφορὰ μεγάλῃ κι' ἀφάνταστη μὲ ἀπειλεῖ.

Γιατί τὸ λέω αὐτό;

Γιατί τὸ φαντάζομαι καὶ τὸ φοβοῦμαι;

Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, μὰ ἔχω μιά προαίσθησι, μιά τρομερὴ προαίσθησι, μαύρη καὶ φρικαλέα, πὼς κάτι θὰ μοῦ συμβῇ.

Χτὲς τὴ νύκτα, εἶδα ἕνα ἀλλόκοτο ὄνειρο, ἀπὸ ἔκείνα ποὺ σὲ τινάζουν ἐντρομο ἀπ' τὸν ὕπνο σου καὶ σοῦ παγώνουν τὸ αἷμα. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τόσο, ποὺ τράνταζε τὸ κρεββάτι, ποὺ φοβήθηκα πὼς θὰ σταματοῦσε ἄξαφνα, πὼς θάσπαζε.

Νεῖρευτηκα πὼς φοροῦσα λευκὰ καὶ διαβαίνα ἀπάνω σὲ μιά ψηλὴ γέφυρα. Ἦταν ἕνα γεφύρι πολὺ-πολὺ ψηλὸ καὶ στενὸ, τόσο ψηλὸ ποὺ οἱ ἄνθρωποι φανότανσαν κάτω σαν μυρμηγκία.

Τὸ γεφύρι ἔτρεμε κάτῳ ἀπὸ τὰ πόδια μου, ἔτοιμο νὰ γκρεμισθῇ. Κι' ἄξαφνα τὸ κακό ποὺ φοβοῦμαι ἔγινε.

Τὸ γεφύρι γκρεμιστήκε κι' ἔπεσα ἀπὸ ἕνα τρομερὸ ὕψος πάνω σ' ἕνα σωρὸ πέτρας. Δὲν ἔγινα ὅμως κομμάτια, ὅπως φοβοῦμαι. Μόνον σὸ στήθος χτύπησα. Ἡ καρδιά μου ἔσπασε κι' ἀπ' τὴν πληγὴ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἄφθονο μαῦρο αἷμα, τόσο ἄφθονο καὶ τόσο μαῦρο, ποῦθαψε, σὲ μὰ στιγμὴ, ὅλη τὴ λευκὴ φορεσιά μου κατὰμαυρη...

Ὅ! αὐτὰ ἔγιναν μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς. Καὶ συγχρόνως ἔζυπνα ἐϋπνησα ἐντρομο...

Κι' ἀτόμει ἀγρυπνη ὡς τὸ πρωῖ.

Δὲν πιστεύω στὰ δεινά. Κι' ὅμως φοβοῦμαι ὅτι κατὶ κακοῦ θὰ μοῦ συμβῇ, κάποιο μεγάλο κακό.

Τὸ πείσομ ἀπ' τὴ γέφυρα, τὸ μαῦρο αἷμα τῆς καρδιάς μου, ποῦθαπε πένθιμο τὸ λευκὸ μου φόρεμα, εἶνε μιά προειδοποίησις ποὺ μοῦ στέλνεται ἀπὸ πολὺ μακριά, ἀπ' τοὺς μακρινούς κόσμους τῶν ἀγαπημένων μας νεκρῶν.

Θὰ ἦμουν μολτατάρα εὐτυχησμένη, θὰ ἦμουν εὐχαριστημένη ἀν τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἐπραγματοποιεῖτο εἰς θάρος μου.

Ναί, Θεὸ μου... Ρίξε ἀπάνω μου τὴν ὄργη σου. Στείλε μου κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ θάνατο, ἀφοῦ μὲ στερήσες ἀπὸ κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς...

Ὁ Λεάνδρος ἐξακολουθεῖ νὰ μ' ἀποφεύγει.

Ἐχω τόσες μέρες νὰ τὸν δῶ!...

Γιατί μ' ἀπαρητήθηκε ἔτσι;

Τί κακό τοῦ ἔκανα;

Ὁ καῦμός μου εἶνε πολὺ μεγάλος. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα λυῶνα. Ἐγὼ γίνε τὸ φάντασμα τοῦ ἴσιου τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἡ καὶ μὲν ἢ μητέρα μου καταλαβαίνει τὸν πόνο μου καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ διασκεδάσῃ. Μοῦ πρότεινε νὰ πάω νὰ μείνω στὴν ἐξοχὴ, νὰ ταξιδεύω...

Μὰ ὄχι. Δὲν ἔχω κουραγίο, δὲν ἔχω κέφι γιὰ τίποτε.

Ἐνα μόνον αἰσθήμα μὲ κατέγει ὀδύνη. Μισῶ τὸν Ἀρτέμη, τὸν μὸν θανάσιμα, γιατί αὐτὸς μοῦ στερεῖ τὸ Λεάνδρο. Ναί, εἶμαι σίγουρη γι' αὐτὸ. Ὁ Θεὸς ἢ μάλλον ὁ διάβολος ἔβρει με ποῖο μέσον τὸν ἔχω ἀναγκάσει νὰ μ' ἀπαρητήθῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶδα ἕνα ἀλλόκοτο ὄνειρο...